

ind paa, naar der skal gives en Kornlov. Der var en Gang, da vi betragtede det som et Fremskridt, at vi fik en Kornlov. Det var i 1917, efter at den tidligere Regering ganske paa egen Haand administrativt havde udstedt Bekendtgørelser og Forordninger, der regulerede Kornhandelen og Kornpriserne. Det var altsaa et Fremskridt, at man den Gang fik denne Sag henlagt under Statens Afgørelse.

De Kornlove, vi har haft i Mellemtiden, har givet Anledning til megen Kritik, og med Rette. Ogsaa dette Kornlovsforslag har været Genstand for Kritik, ikke mindst før det sidste Valg. Vi hørte alle, hvilke frygtelige Resultater man kunde vente sig, hvis Valget gik i den Retning, det gjorde, og navnlig stillede man en overordentlig stor Rugbrødspris i Udsigt. Det var saaledes, som man saa paa det fra den ene Side. Men ogsaa fra den anden Side er der kommet Røster fremimod Kornlovsforslaget, efter at man har set, hvorledes det saa ud. Der er jo nogle, som mener, at de Priser, der er fastsatte paa Vintersæd, ikke er høje nok, og det ærede 3die Medlem for 5te Kreds (Johan Hansen), der nu talte, synes ogsaa — det fik jeg i hvert Fald ud af hans Tale — at være af den Mening, at det Vederlag, der nu gives for Rugen, er for ringe. Vi maa imidlertid erindre, at overfor den Kornlov, vi nu er i Færd med at gennemføre — ganske vist under forandrede Forhold, idet det er de samme to Partier, som nu danner Flertallet baade i Folketing og Landsting —, staar vi ikke frit, idet den skal formes paa Grundlag af Fortiden. Man kan ikke sammenligne med Forholdene før Krigen, men derimod med de Kornlove, der blev givet for Aarene 1917—18—19.

Ved Udformningen af en Kornlov er der forskellige Hensyn at tage til Forbrugerne, til Producenterne og eventuelt til Statskassen. Af Hensyn til Forbrugerne maa det kræves, for det første, at Varerne er til Stede, og dernæst, at de er billige. Den tidligere Regering lagde Hovedvægten paa det sidste, medens det utvivlsomt navnlig er det første, det mest kommer an paa. En Kornlov vil altid betyde et Indgreb overfor Producenterne. Disse maa afgive Brødkornet — under Kornlovene i 1917 og 1918 og til Dels i 1919 har de ogsaa maattet afgive andet Korn. Spørgsmaalet bliver da, til hvilken Pris Kornet skal afgives, og hvis man ensidigt holder paa at holde Prisniveauet saa lavt nede som muligt, gaar det let saadan, at Producenterne faar for ringe et Vederlag, saa at det

giver Bagslag i Produktionen. Selvfølgelig maa der indenfor rimelige Grænser tages Hensyn til Statskassen, saaledes at Udgifterne ikke bliver uoverkommelige. For Producenterne har det ogsaa sin store Betydning, hvilken *Mængde* der skal afgives, og i saa Henseende var jo navnlig den første Kornlov overordentlig tyngende, ikke mindst for de smaa Brug. Man maatte tillige lægge Vægt paa, at Grundlaget for Afleveringen af Korn var nogenlunde retfærdigt, og her har det Gang paa Gang været paataalt fra mit Partis Side, at Grundlaget for Afleveringen i Aarene 1917 og 1918, nemlig Jordskyldvurderingen, denne ganske „for Tilfældet“ satte Vurdering, var et fuldkommen urationelt og uretfærdigt Grundlag. — Man maa ogsaa, naar man kommer ind paa Statsindgreb i disse Forhold, stille Krav om, at Administrationen ikke bliver unødvendig dyr; og hvad dette Spørgsmaal angaar maa jeg sige, at Rigsdagen har været ganske ude af Stand til at skønne over, hvad der virkelig gik med til Administrationen, saa at det var en uhyre Overraskelse at se, hvilke Summer den tidligere Regering har forbrugt paa dette Omraade. Men vil man begrænse Administrationsudgifterne, maa man heller ikke stille flere Krav end nødvendigt, og jeg synes her, at den sidste ærede Taler var inde paa at gentage Kravet om, at der skulde lignedes. Men dette nødvendiggør en Forøgelse af Administrationen, og de Fordele, der opnaas ved en Ligning, er alt for smaa i Forhold til de Pengesummer, som medgaar dertil. Det er maaske en vis Retfærdighedsfølelse, der dikterer Kravet om, at de, der ikke dyrker Vintersæd, skal yde noget til Genæld, men naar det kun kan ske ved, at vi alle sammen skal betale flere Skatter, er det en daarlig Maade at søge Retfærdighed tilvejebragt paa.

Det Lovforslag, som her foreligger, og som ikke er blevet ændret saa særlig meget i det andet høje Ting, imødekommer for største Delen de Krav, som det konservative Folkeparti maa stille til en Kornlov, saa længe det er nødvendigt at have en saadan. Jeg betragter Lovforslaget som en passende Overgang til fuld Frihed, til helt at komme bort fra Kornlove. De Krav, mit Parti stiller til en Kornlov, fandt deres Udtryk i den Udtalelse, Partiet fremsatte forud for sidste Rigsdagsvalg. Vi hævdede der, at der maatte gives en saadan Pris for Brødkorn, at den svarede til de forøgede Produktionsomkostninger. Dette Krav imødekommes i Lovforslaget, saaledes som det er formuleret. Endvidere hævdede vi,